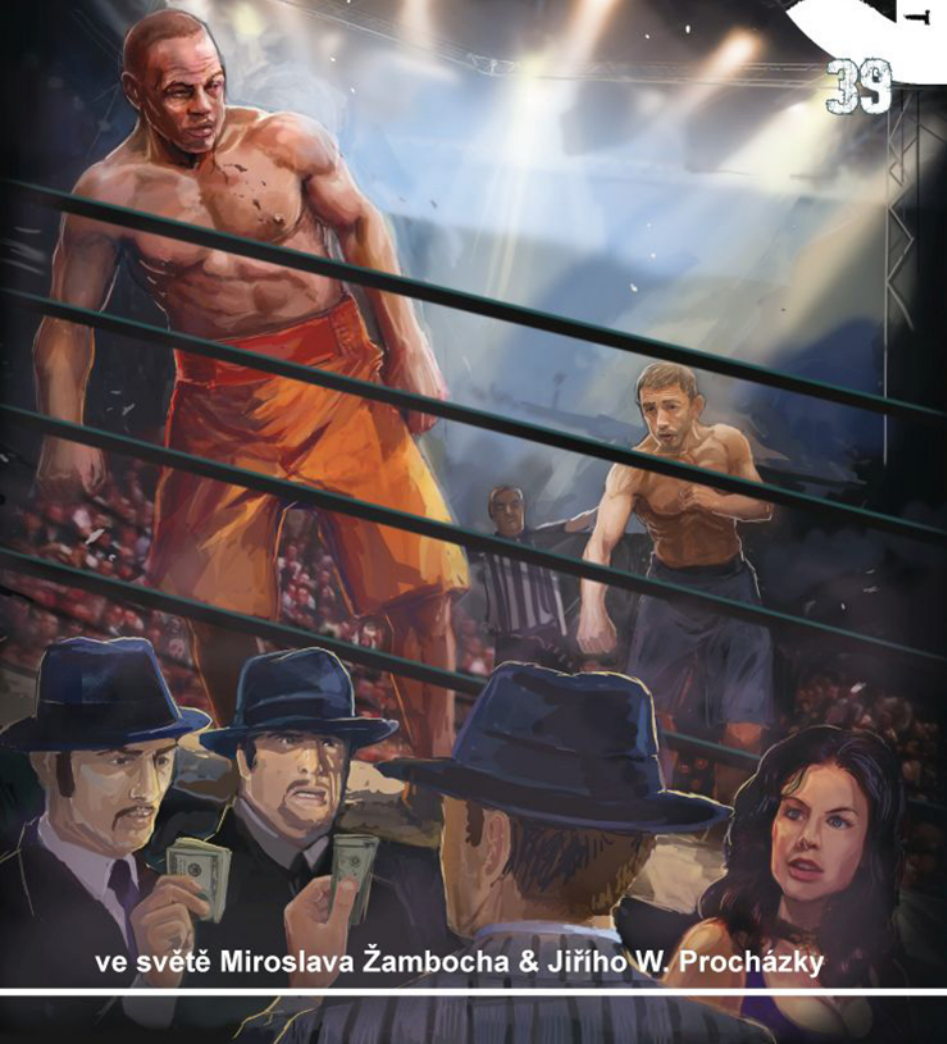

Libor Machala

SMRT V ZÁŘI NEONŮ

AGENT
JEK
39

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent

John Francis Kovář

39

SMRT V ZÁŘI NEONŮ

Libor Machala

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Libor Machala, 2017
Cover Art © Petr Vyoral, 2017
Design © Jan Doležálek, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017
© EF, 2017
All rights reserved.

ISBN 978-80-7553-512-2 (pdf)

Pozorovatel, hlášení 9:

Kovář se svými společníky sledoval stopu ukradených lodí společnosti až hluboko do indiánského teritoria a zjistil, že nejde o pašování zlata, zbraní ani jiného kontrabandu, jak se původně domnívali. Dostali se na stopu rozsáhlého experimentu, kde je na izolovaných skupinách lidí testována psychoaktivní látka.

Psychoaktivní látka má různorodé účinky, od zvýšené fyzické síly, odolnosti vůči bolesti a vytrvalosti až po zničující agresivnost hraničící se sebedestrukcí. Na druhou stranu, při správném dávkování (a duchovním vedení?) je možné psychofarmakum (drogu?) využít pro válečné účely, jak se to povedlo indiánskému šamanovi.

V rámci pronásledování JFK utrpěl vážná, až smrtelná zranění, která však nějakým způsobem přežil a to bez pozorovatelných zdravotních následků.

Na základě telepatického kontaktu Kovář–van Wonder je možné soudit, že transformace bývalého fyzika nekončí. Je otázkou, v co se vlastně proměňuje.

Bráním se činění vlastních závěrů. Je tak těžké, být nezúčastněný.

01.

Ostrý hrot trnu pronikl tenkou látkou, poranil pravou paži Johna Kováře a hedvábí se zbarvilo krví do ruda. JFK zasyčel, spolkl kletbu deroucí se na jazyk a odstrčil ostnatou větev. Na vlastní kůži se přesvědčil, že luxusní košile se zpevněnou náprsenkou, zažehleným límečkem a zlatými knoflíčky na dvojítech francouzských manžetách není vhodný oděvní doplněk do křovinatého porostu. Snažil se držet krok s Hucklem na klikaté stezce podél břehu jednoho z mnoha slepých ramen Mississippi, ale v nových lakýrkách, které nebyly stvořené na chůzi v terénu, to byl obtížný úkol. Musel ve spěchu opustit slavnostní firemní banket pořádaný Durandem, když mu tenhle bystrý kluk předal důležitou zprávu, že našel Erzulii, jednu ze dvou ztracených lodí společnosti Durand a spol.

Už to muselo být přes půl hodiny od chvíle, kdy minuli poslední orleanský domek. Huckle se konečně zastavil a ukázal prstem ke břehu. Kovář za křovím a stromy rozeznal tvar říčního člunu s nízkým ponorem vhodným pro plavbu do horních toků. Sešel níž k vodní hladině, aby si plavidlo prohlédl blíže. Nebylo pochyb, nápis na kabině hlásal, že se loď jmenuje Erzulie. Tohle bylo to místo, kde se vylodil Cotton, chlap, který ukradl loď jejich firmy, chlap, který byl zapletený do distribuce a pokusů s tajemnou drogou, chlap, kterého ještě před pár dny pronásledoval v Teritoriu. Bohužel mu proklouzl mezi prsty.

„Tady vidíš, k čemu je dobré vzdělání. Jak bys chtěl najít Erzulii bez toho, že bys uměl číst?“ prohodil JFK se špetkou pýchy, že může dát klukovi poučný příklad ze života.

„Kdybyste mi řekl, pane, že hledáte loď s nejškaredší zelenou kabinou na Řece, tak bych ji našel taky,“ odpověděl drze Huckle.

JFK vrhl po klukovi pohledem, ale ten okamžitě nasadil nevinnou dětskou tvář, která dokázala přelstít i zkušeného bývalého agenta EF.

„Za tu námahu a rychlost si zasloužím dvacet dolarů, pane.“

„Naše dohoda byla deset dolarů, když se ti podaří loď najít, a muži by měli ctít smlouvy, i když nejsou stvrzeny na papíře.“

Huckle mlčky pozoroval Johna a probíral si další Kovářovo moudro ve své hlavě.

„Trochu si ji prohlídnu, ty zůstaň tady, mohlo by to být nebezpečné.“

„Jestli je to nebezpečné, tak mi zaplaťte hned, ať nepříjdu o výdělek, kdybyste se nevrátil.“

JFK zvedl varovně prst, nemínil se dohadovat s hubatým klukem. Obrátil svou pozornost zpátky k říčnímu člunu, který byl po částečném najetí na břeh mírně nakloněný a vypadal opuštěně. Johnovi se podařilo prodrat křovím až k bortu lodi, aniž by si nabral vodu do drahých polobotek, a přehoupl se na palubu Erzulie. Na prázdné lodi bylo na první pohled zřetelné, že si na náročné cestě po horních tocích v Teritoriu prožila své.

Odřené desky paluby byly vidět i pod vrstvou bláta a špíny, tmavé skvrny na kabině byly pravděpodobně od krve a část bortu byla ohořelá. Cotton neabsolvoval cestu přes indiánské území bez nástrah. JFK vešel do kabiny, nízké dveře otvírat nemusel, chyběly, někdo je vytrhl. Propátral celý prostor přístřešku, ale bez výsledku, i skříňka na doklady a povolení byla prázdná. Ještě odsunul lavici a nadzvedl kryt, který maskoval falešnou podlahu. Prohlédl tajný prostor používaný k pašování, ale ani tady nic nenašel. Cotton před opuštěním lodi všechny věci odnesl, nebo se jich musel zbavit.

JFK vyšel zpátky na volnou palubu, zadíval se do nazelenalé vody, uslyšel za sebou tiché kroky a prudce se otočil. Stál tam jen Huckle.

„Říkal jsem ti, že máš počkat na břehu,“ obořil se na chlapce trochu přísněji, než chtěl.

Huckle stáhl hlavu mezi ramena. „Hledáte ve vodě aligátory? Možná nejsou vidět, ale jsou tady. Číhají a jsou rychlí.“

„Možná, že věci, které Cotton nepotřeboval, hodil přes palubu,“ zauvažoval nahlas Kovář.

„V bahnitěm dně budete hledat těžko, i kdybyste se zbavil aligátorů, ale jestli něco vyplavalo, tak to bude tutově v rákosí na protějším břehu.“

JFK si změřil kluka tázavým pohledem.

„Nekecám, znám to tady v okolí jako svý boty,“ chvástal se mladík. „Proud zanese všechno, co neklesne ke dnu, právě tam. Zjara jsem tam našel i tenhle parádní slamák, kterej musel spadnout z něčí hlavy rovnou do vody.“

Kovář nechtěl Hucklovu pokrývku hlavy komentovat, s určitostí se o ní ale nedalo říct, že je parádní. Vyplatil chlapci slíbenou odměnu a další dolar navíc přidal za to, že ho dovede k místu, kam by mohl proud zanést věci, když je někdo vyhodil z lodi.

Obešli konec slepého ramene až do prostoru, který kluk označil jako naleziště vyplavených předmětů. Před břehem zarostlým rákosím si JFK zul boty i ponožky a vyhrnul si kalhoty. Tady už by polobotky boj s bahnem a vodou nevyhrály. Při prohledávání rákosí si pomáhal dlouhou ulomenou větví a dával přitom pozor, aby nenarazil na mrštného predátora neworleanských močálů. Našel pár rozmočených cárů papíru, zbytek klobouku poznamenaný čelistmi aligátora a dřevěnou kazetu velikosti krabice od bot.

Na suchém břehu objevil placatý kámen, na kterém rozprostřel rozmáčené listiny, ale všechno to byly původně doklady k říčnímu člunu, nebylo mezi nimi nic, co by odhalilo cokoliv o muži, který si nechal říkat Bashi nebo Cotton. Cár klobouku po zběžné prohlídce odhodil zpátky do rákosí a začal zkoumat malou truhličku. Byla to kvalitní práce z dubového dřeva, truhlička byla zajištěna malým zámekem a na víku byl úhledně vypálený nápis MUTABOR DX. Protáčet dřevěnou kazetou v ruce a litoval, že

nemá u sebe nůž, aby ji mohl vypáčit a podívat se dovnitř. Bowiák u pasu by vypadal na banketu, ze kterého se vytratil před necelou hodinou, opravdu nepatřičně.

„Chcete se, pane, mrknout, co v ní je?“ natáhl Huckle ruku s malým zavíracím nožkem.

„Ten tě musel stát dost peněz,“ odhadoval JFK, kterému se už dostalo pod kůži povědomí, že v tomhle světě mají věci vyrobené z kovu vysokou cenu.

„Koupil jsem si ho z prašulí, co mi vyplatil váš účetní, když jsem mu ukázal, že jsem se naučil číst a psát. Na ulici je to někdy drsný a ostrá čepel se muži hodí.“

John nekomentoval, že Huckle začlenil sám sebe mezi muže, ale chápal, že žít na ulici musí být hodně těžké.

„Čím chceš být, až vyrosteš?“

„Budu kapitánem na parníku,“ vyhrkl bez zaváhání Huckle.

„Tak to se budeš muset naučit víc než jen číst a psát,“ usmál se JFK. „A budeš muset začít pěkně od začátku. Snad bych ti mohl najít místo plavčíka na některém z našich člunů.“

Hucklemu zasvítily oči nadšením, ale to už Kovář neviděl, protože zasunul nůž pod víko dřevěné kazety a zapáčil. Zámek pod nápořem čepele povolil, poklop se otevřel. Skleněné ampule naskládáné jedna vedle druhé, pečlivě zajištěné korkovým špuntem, ale všechny prázdné. JFK si jednu prohlédl proti slunci. Malé kapičky na stěně by se mohly shodovat se vzorkem drogy, kterou našli u mrtvého náčelníka v Teritoriu. Vložil skleněnou nádobku zpátky mezi ostatní a kazetu zavřel.

JFK věděl, že Cotton do řeky určitě nenaházel zlato, které dostal od indiánů výměnou za drogu, která z jeho válečnicků udělala neporazitelné bojovníky. Bednu se zlatem nemohl odnést těžko přístupným terénem po stezce, nepřeložil ji ani na jinou loď, udělal něco jiného. JFK nemusel být žádný zálesák nebo stopař, aby podle polámaných větví a hlubokých stop v měkké půdě poznal, že Cotton a jeho lidi táhli materiál nahoru do strmého svahu.

„Nevíš, co je nahoře na kopci?“ zeptal se chlapce.

„Vede tam cesta do New Orleans.“

„Proč jsme se plahočili po pěšině podél řeky, když tu vede ta cesta?“

„Ta silnice se do města klikatí mezi usedlostmi a trvalo by nám to po ní jednou tak dlouho,“ argumentoval Huckle.

„Moje chyba, měl jsem se tě nejdřív zeptat a pak použít drožku,“ povzdechl si Kovář. „Vezmi tu truhličku a odnes ji ke mně domů, předáš ji správci domu Josiphu Brenovi.“

Huckle popadl dřevěnou kazetu i s dalším dolarem za odnos a ztratil se mezi stromy. JFK vyrazil do prudkého úbočí a proklínal lakýrky s hladkou podrážkou při každém uklouznutí. Vyšplhal až nahoru na úzkou cestu, pro kterou byl silnice příliš honosný název, víc připomínala širší stezku rozježděnou vozy. Musel dát v duchu Hucklemu za pravdu, kdyby po téhle cestě nějakého drožkáře přinutil jet, trvalo by jim to jednou tak dlouho.

John se vydal k New Orleans, směrem, kterým by se pravděpodobně vydal i Cotton. Za prvním návrším zahlédl malý statek a začal se k němu krok za krokem přibližovat. Jako prvního uviděl mladého černocha. Ten přestal pracovat na poli, otočil se k domu a zavolal něco, čemu John nerozuměl. Ze stavení vyšel muž kolem padesátky s vyhrnutými rukávy a zaclonil si dlaní oči, aby ho neoslepovalo slunce.

„Dobrý den, monsieur, co pro vás můžeme udělat?“ zeptal se zdvořile farmář s charakteristickým francouzským přízvukem.

JFK si pomyslel, že jeho vizáž asi tak moc neutrpěla, ještě dokázal zapůsobit dojmem člověka z vyšší společnosti.

„Dobrý den, jmenuji se John Francois Forgeron a potřeboval bych odvézt do New Orleans. Samozřejmě zaplatím,“ zkusil to Kovář francouzsky. Zabrnkat farmářovi na rodnou strunu nemuselo být na škodu.

„Mon dieu, ani nevíte, jak mě těší potkat tady krajana. Já jsem Moitessier a vítám vás na svém statku.“

„Pane Moitessiere, jistě jste poznal, že nejsem rodilý Francouz.“

„Dobré francouzské kořeny se ale poznají na první pohled, monsieur Forgeron.“

„Jste velice laskavý. Nenavštívili vás minulý týden nějakí muži, kteří by chtěli pomoci odvézt nějaký náklad?“

„Minulou středu, pane,“ řekl po chvílce přemýšlení farmář. „Jo, určitě to bylo minulou středu, protože se mi večer otelila kráva. Nejdřív přišel jenom jeden, že potřebuje půjčit vůz. Nevy-padal tak nóbl jako vy, ale peněz měl jak šlupek. Další dva pak čekali na cestě tady kousek za zatáčkou, u páru beden. Pročpak se ptáte?“

„Ti chlapi mi ukradli můj majetek,“ spřádal JFK smyšlenou historku. „Chtěl bych je dopadnout, tak by mi pomohlo, kdybych věděl, kam jste jim odvezl ty bedny.“

„Merde! Ty bedny byl váš ukradený majetek? Zapřísahám se, pane, že jsem to netušil.“

„Já vám věřím, pane Moitessiere, ale potřeboval bych vědět, kam je odvezli.“

„No to já nevím, pane, každou chvíli se mi měla telit kráva a já u ní musel čekat. Ale jel s nimi můj negr, zeptám se ho. Denzele! Denzele, pojd' sem!“

Na zavolání přišel z pole mladý černochoch, kterému se na obličejích leskly kapičky potu.

„Denzele, víš, kam odvezli ti chlapi ty věci? Bylo to minulý týden, když jsi s nimi jel do města a telila se nám kráva.“

Denzel neřekl ani slovo, jen naznačil, že ví.

„Dobře, Denzele,“ kýval spokojeně farmář hlavou, „okamžitě zapřáhni povoz. A pojeděš s námi, ukážeš nám, kde jsi je vyložil.“

Denzel jen opět přikývl, že rozumí.

„Nezlobte se na něj, pane, je to jen hloupý, neuctivý negr z Afriky. Určitě nás ale dovede na to správné místo.“

JFK raději farmářova slova nekomentoval a musel se hodně přemáhat, aby mu nedal ránu do zubů. Nesnášel tyhle povyšenecké rasistické řeči, jenže teď něco od farmáře potřeboval, a jedním úderem pěsti stejně tenhle svět ani myšlení lidí nezmění.

Než Moitessier s Denzelem zapřáhli kobyly do povozu, osvěžil se Kovář džbánem vody, který mu přinesla farmářova žena. Otevřený povoz bez plachty měl sezení na vyvýšeném kozlíku a vzadu měl prostor na materiál, kam se teď usadil Denzel. JFK sedící vedle farmáře pozoroval okolní krajinu, a protože kobyla nepatřila k závodním šampionům, dorazili do města za více než hodinu. Denzel farmáře navigoval pokyny ruky až do místa, kam minulou středu dojel Cotton se svými muži. Zastavili v neworleanských přístavních docích.

Kovář si nechal ukázat přesné místo, kde Denzel složil Cottonovy bedny, a zaplatil farmáři za odvoz do města. Počkal, až Moitessier odjede, a rozhlédl se po okolí. Stál na kraji doků kousek od přístavní krčmy bez jména.

Teď pozdě odpoledne byla hospoda plná přístavních dělníků, kteří utráceli své právě vydělané peníze. Hovor utichl a hlavy všech konzumentů se zvědavě otočily ke Kovářovi ve dveřích; on do jejich světa nepatřil. Většina mužů ho nepřestala sledovat ani u nálevního pultu.

„Neviděl jste minulou středu naproti vaší hospodě tři chlápky s několika bednami?“ řekl záměrně nahlas k výčepnímu, aby to slyšelo co nejvíce lidí. „Za informaci dobře zaplatím. Pět dolarů, pokud bude přesná.“

V nálevně to zašumělo, chlap za pultem jen zvedl pohled ke Kovářovi, ale k odpovědi se neměl.

„Co kdybys, ty nafintěný panáku, koupil chlapům, co celej den dřou, rundu a pak vypad zase těma dveřma ven?“ ozval se rameňatý dělník opřený o pult. Svoje slova podtrhl hnědým plivancem z rozžvýkaného tabáku na podlahu směrem ke Kovářovi.

„Snad si nemyslíte, že bych vám objednal nějaký alkohol, aniž bych obdržel informace, které potřebuji,“ reagoval schválně přehnaně rezervovaně John, kterému bylo jasné, že pokud si nesjedná patřičný respekt, nikdo se s ním bavit nebude. Rozhodl se přijmout roli, kterou mu přidělil neomalený dělník, a vyprovokovat ho.

Sálem zaburácel pobavený smích nad Kovářovou naivitou.

„Jasně, že to takhle myslím, troubo,“ pochechtával se dělník. „Nech nám všechny svoje prachy a my se z nich uctivě na tvoje zdraví už nějak pohostíme. A věř, že nám ještě poděkuješ, žes mohl ve zdraví odejít.“

„Nehodlám utrácet svůj kapitál sponzorováním popíjení na mé zdraví, jsem ve skvělé tělesné kondici. Požaduji za svou investici pěti dolarů užitečné informace,“ namítl JFK arogantním stylem odkoukaným od Duranda, předpokládal, že to přinese výsledky.

„Tak já ti to řeknu polopatě, blbečku, vysypej všechno z kapes na pult a vypadni, jinak dostaneš přes hubu a přijdeš i o ty svoje nažehlený hadry.“

„Přeci byste mi nechtěl ublížit? Ačkoliv jste níže na společenském žebříčku, chovám se k vám dostatečně slušně. Tak nebuďte hrubý, nebo bych vám musel uštědřit výchovnou lekci, například políček.“

„Gomez, dej si pozor, chce ti dát políček,“ rozřehtal se výčepní a po něm celá putyka.

„Ty zasranej hajzle, vytřu s tebou celou hospodu,“ zařval rozzuřený Gomez a vyrazil ke Kovářovi. Dělník natáhl ruce a chtěl JFK přitlačit ke zdi, ale John mu vykročil vstříc. Chytil Gomeze za ruku, stlačil ji dolů a zalomil. Příkrčil se, stáhl dělníkovu paži s sebou a přes vlastní bok převalil chlapa na zem. Podlaha zaduněla pod Gomezovými zády, dělník vyvalil oči a lapal po vyraženém dechu. Kovář hmátl k dělníkovu opasku a s jedovatým zasyčením vytáhl z pouzdra dlouhý nůž, který mu opřel špičkou o hrdlo.

„Ještě někdo má zájem si to rozdat?“ rozhlédl se JFK po hospodě.

Pár dělníků vstalo od stolu, ale nikdo nechtěl vstoupit do konfliktu první. Gomez stále vypadal na umření. JFK od něj odstoupil a nožem ukázal na vyzáblého chlapa od prvního stolu. „Vytáhni ho ven, ať se nadýchá čerstvého vzduchu.“

Hubeňour vynaložil veškeré úsilí, aby Gomeze vyvlekl z nálevny.

„Tak viděl někdo minulou středu ty tři chlapy s bednami? Za užitečnou informaci nabízím celých pět dolarů.“

„Já je viděl,“ zabručel bezzubý chlap, který seděl v rohu hospody. „Přivezl je nákej negr na povoze, vyložili bedny a von zasejc vodjel, jako myslím ten černej.“

„Já s nimi ale mluvil,“ prohlásil další dělník.

O pět dolarů začínal být zájem.

„O čem jste se bavili?“ zpozorněl JFK.

„Nabíd jsem se, že jim pomůžu sehnat loď, kamkoli budou chtít. Potřeboval jsem prachy, ten den jsem nesehnal žádnéj džob.“

„Nalodili se někam?“

„Nevím, ten posranej yankee, co jim šéfoval, mě poslal do prdele.“

„Myslíte, že byl ten chlap z Unie?“

„Dyť říkám, byl to yankee, poznal jsem to, jen co votevřel tu svoji smradlavou hubu. Často nakládám zboží na parníky ze severu a musím poslouchat ty jejich pitomý kecyc.“

„Viděl jste je tam ještě později? Nevíte, kam mohli odejít?“

„Smrděli tam do soumraku, pořád si dávali majzla na ty bedny. Pak jsem odtáh do noclehárny, když mi bylo jasný, že už neseženu žádnéj kšeft, takže nevím, kam se zdekovali.“

„Když jsem před půlnocí zavíral hospodu, tak už tam nikdo nebyl,“ prohodil hospodský, který napínal uši, aby mu nic neuniklo.

JFK vyplatil dělníkovi, který mluvil s Cottonem, pět dolarů, hospodskému a bezzubému štamgastovi dal za snahu po dolaru a odešel z nálevny. Při opouštění putyky si dával pozor, jestli na něho někde v záloze nečháh Gomez, ale venku nikdo nebyl. Stopl si první projíždějící drožku a nechal se odvézt do svého domu.

Penzion U Krevety poskytoval Raymondovi Marlowovi mimo slušné ubytování i dobré jídlo za rozumnou cenu. Detektiv po večeri stále spokojeně seděl za stolem a mezi prsty točil stopkou koktejlové sklenice s gimletem. Zvedl hlavu ke Kováři, jehož postava zastínila výhled na západ slunce.

„Dobrý večer, pane Marlowe,“ pronesl zdvořile JFK, „je u vašeho stolu volno?“

„Taky vás zdravím, pane Smithi. Posadte se.“

John si pamatoval, že v tomhle penzionu podávali slušné pivo, a pohotově si jedno u číšníka objednal. „Uzavřel jste Rawbackův případ s jeho snoubenkou?“

„Ano, nepříjemná záležitost. Vrátil jsem jí řetízek a oznámil smutnou zprávu, že John Rawback leží pohřbený na břehu Červené řeky.“

Oba muži se na chvíli odmlčeli. Čtením deníku nahlédli do soukromí mrtvého muže, který sobě i své milé plánoval zcela jinou budoucnost, než byla realita. Bylo to, jako když ve válce umírají civilisté... JFK tu myšlenku zaplašil, příliš přivolávala minulost.

„Jaké jsou vaše plány? Vracíte se do Kalifornie, nebo jste tady získal nějakou další zakázku?“

„Mám peníze akorát tak na návrat. Původně jsem si chtěl otevřít v San Francisku nebo Los Angeles stálou detektivní kancelář, ale teď na to nemám dost prostředků. Tragická Rawbackova smrt těžce zasáhla mou klientku, slečnu Warenbeckovou.“ Marlowe se zamyslel, jako by uvažoval, zda má pokračovat dál. „Nedokázal jsem jí vyúčtovat ani cent,“ přiznal a obrátil do sebe zbytek koktejlu. „Dívám se na to ale z té lepší stránky, z nulového honoráře nemusím platit daň z příjmu.“

„Vy jste pořád optimista, vždy vidíte sklenici spíše naplň plnou než poloprázdnou.“

„Určitě si nebudu kazit náladu tím, že mám hluboko do kapsy. Bohužel na obzoru žádný další kšeft nemám, pokud jste mi nepřišel nabídnout práci vy.“

„Skvělá dedukce, Marlowe,“ usmál se John a upil osvěžující pivo ze sklenice, kterou na stůl před okamžikem postavil číšník. „Disponujete vlastnostmi, které by byly pro firmu Durand a spol. přínosné. Nahoře v divočině jste prokázal, že máte talent řešit zamožtané záležitosti a nebojíte se vzduchu otráveného olovem. Hodilo by se mi, aby tak bystrý a pohotový chlap pracoval pro mě.“

Marlowe po Kovářovi střelil zkoumavým pohledem a pak se soustředil na svou prázdnou sklenici. „Děkuji, ale lichotky si šet-

řete pro nějakou dámu, protože pokud si máme plácnout, musím vědět, o co jde. Pořád hledáte toho chlapa, co vám nevrátil loď?”

„Ano, pořád ta stejná záležitost. Pokud si pamatujete, tak si čluny pronajal muž jménem Helmuth Wolfgang, ale v Teritoriu jsme narazili na Cottona, který používal jako další totožnost jméno Bashi. Pár dní před námi se Cotton se dvěma muži vrátil do New Orleans, zakotvili v jednom slepém říčním rameni. Stopu jsem ztratil v přístavu, naposledy je tam viděli minulou středu i s bednami, v kterých měli to zlato od indiánů. Ani nevím, jak vypadá, zjistil jsem jen, že snad pochází z Unie¹,“ vzpomněl si John.

„Bude se muset prověřit, které lodě od té doby odplouvaly z New Orleans a kam. Ale svoji loď máte zpátky. Prohledal jste ji?“ Marlowa problém očividně zajímal.

„Nenechal na palubě žádné stopy. U břehu jsem našel jen skříňku s prázdnými ampulemi od drogy. Na víku schránky byl vyleptaný nápis Mutabor DX. Zřejmě tak tu drogu pojmenovali.“

„Moc toho opravdu nemáte,“ zamračil se detektiv. „Jsou ve vaší firmě nějaké doklady o pronájmu těch lodí?“

„Prověřil jsem na našem obchodním oddělení zápis o pronájmu. Helmuth Wolfgang se prokázal licencí pro obchod v Teritoriu na své jméno vystavenou v New Orleans, ale na obchodním úřadě nemají evidované žádné povolení ani na Wolfganga, ani na Cottona.“

„Takže padělek, nebo se váš zaměstnanec, který lodě pronajímá, nechal podplatit.“

„Pronájem dvou drahých říčních člunů je riziková záležitost, celou transakci kontrolovala přímo naše obchodní ředitelka.“

„Paní Hornbullová? V tom případě to musel být dobrý padělek, předpokládám, že ta žena se nedá lehce oblafnout. Je právě tak chytrá, jako je krásná.“

John se na detektiva tvrdě podíval, ten ale nehnul ani brvou. „Tomu věřte stoprocentně,“ potvrdil mu nakonec.

---

¹ Unie – v této realitě jsou od Spojených států amerických (svobodný Sever – Unie) odtrženy Konfederované státy americké (otrokářský Jih – Konfederace)

„Jednu ze dvou lodí máte zpátky. Toho chlapa chcete najít kvůli zlatu, pomstě, nebo chcete získat ten jeho lektvar pro své obchodní aktivity?“

„Vy jste sloužil v armádě, Raymonde, sám jste to říkal. A je mi jasné, že ne v kuchyni.“

„Přihlásil jsem se dobrovolně jako mladíček a dostal jsem se do francouzských zákopů ve světové válce. Nemám na to hezké vzpomínky a nerad o tom mluvím.“

„Takže si určitě dovedete představit, co by dokázala způsobit ta droga, na kterou jsme narazili, u vojáků v bojové linii. Na vlastní oči jste viděl, co dokáže. Cotton ji testuje a já nechci, aby něco takového bylo zneužito. Ta věc musí být zničena a lidi zodpovědní za její výrobu zastaveni.“

Marlowe mlčel, bylo na něm vidět, že zpracovává všechny informace a zvažuje nabídku.

„Nevím, zda jste opravdu takový idealista, nebo to jen předstíráte,“ potřásl nakonec hlavou. „Mou taxu už znáte, deset dolarů denně plus výlohy.“

„Výborně, zastavte se zítra v sídle firmy u Hornbulla, vymyslí pro vás nějakou smlouvu, abychom byli kryti před případným vyšetřováním. Do práce se můžete dát hned.“

„Ale nejprve bychom si mohli dát drink,“ navrhl detektiv.

Kovář souhlasně přikývl. Tenhle chlap se mu prostě zamlouval.

Hornbull by se nejraději zúčastnil vyprošťování Erzulie osobně, ale dostal vzkaz od JFK, že má čekat dopoledne na Marlowa. Poslední instrukce i s pozicí lodě zakreslenou v mapě předal předákovi a vrátil se do kanceláře. Neměl tu místnost vůbec rád, byla pro něho symbolem veškerého papírování, které nenáviděl. S chutí trávil pracovní dobu kdekoliv venku, v přístavu nebo na některé z firemních lodí, ale ne v kanceláři. Měl pocit, že ho ta místnost zabíjí. Bohužel to jeho žena Anette viděla právě opačně, chtěla ho vytrhnout z práce v přístavu a zavřít mezi ty čtyři stěny jako do nějaké cely.

Ještě ani nedosedl do své židle a muž z ochranky oznámil, že se dostavil Raymond Marlowe. Hornbull kývl na bodyguarda, aby ho přivedl do kanceláře, a začal hledat na stole mezi papíry smlouvu pro detektiva, kterou mu připravilo právní oddělení. Jeho snaha byla marná a při Marlowově příchodu to nechal být.

„Sakra, budu se muset zeptat naší sekretářky, kam založila smlouvu, kterou pro tebe připravili,“ nezdržoval se Hornbull zdvořilostními frázemi. Marlowa dobře znal z několikatydenní plavby do Teritoria.

„To má čas,“ mávl rukou Marlowe, „přišel jsem se domluvit na dalším postupu.“

„Máš nějaké konkrétní návrhy?“ Hornbull na vyšetřování moc nebyl, zastával obvykle mnohem přímější přístup. Marlowe mu svým příchodem tak trochu vytrhl trn z paty.

„Porozhlédl bych se po tom padělateli obchodní licence. Tak dobrých falzifikátorů v neworleanském podsvětí moc nebude. A potřeboval bych seznamy pasažérů, kteří od minulé středy opustili Orleans. Jde především o parníky plující až do Unie,“ vy počítával Marlowe.

„To nebude problém, v přístavu jsem dennodenně a většinu jednatelů lodních společností znám osobně. Co se týká těch padělatelů, dám ti kontakt na jednoho známého. Ten by ti s tím mohl poradit.“

Marlowe mlčky počkal, až mu Hornbull napíše adresu na rub papíru, který nemilosrdně vytáhl z jedné ze složek, aniž by se podíval, co je na něm napsané. Usoudil, že administrativní pracovník z něj opravdu nikdy nebude.

„Odvolej se na mě,“ podal mu Hornbull list. „Večer bychom se mohli setkat, abych věděl, jak jsi pokročil, ale uvítal bych, kdyby to bylo někde jinde než tady v kanceláři.“

„To není problém, co takhle v sedm v penzionu U Krevety?“

„Dohodnuto,“ souhlasil Hornbull, který byl rád, že už se do kanceláře nemusí dnes vracet. „Vezmu s sebou tu smlouvu a kartu, abys měl volný vstup do budovy.“

Bylo téměř půl osmé, číšník servíroval před Hornbulla už třetí skleničku bourbonu, když do penzionu U Krevety konečně dorazil Marlowe. Kývl na pozdrav, posadil se naproti Hornbullovi a objednal si gin.

„Omlouvám se, že jdu tak pozdě, měl jsem toho hodně na obíhání. Máš ty seznamy cestujících?“

„Získal jsem seznamy od většiny lodních společností, ale převzal si je pan Smith.“

„Dobře, my se budeme věnovat našemu padělateli.“

„Ještě než začneme, mám pro tebe tu smlouvu a firemní průkaz,“ posunul Hornbull po stole větší obálku. „Podepiš dvakrát, kopii si vezmu s sebou.“

Detektiv přelétl očima text dokumentu zaručující důvěrnost pro klienta i v případě vyšetřování policejních orgánů. Stihl ho podepsat dřív, než před něj přistál jeho drink. Odložil pero a s požitkem v ginu omočil rty. „První vždy chutná nejlépe. A na další první si člověk musí počkat do dalšího dne,“ poznamenal.

Hornbull do sebe vyklopil bourbon, aniž by hnul brvou.

„Dobrých padělatelů v Orleans opravdu moc není, na jejich spočítání by stačila i čtyřprstá ruka nešikovného tesaře,“ ušklíbl se Marlowe vlastnímu vtípu a zapálil si cigaretu. „Vyloučil jsem chlapa, co ho loni odsoudili k deseti letům nucených prací. Z vězení by takovou práci nezvládl. Dalšího možného kandidáta nedávno probodl žárlivý manžel, když ho načapal mezi stehny svojí drahé polovičky. Třetí chlápek jménem Ward vypadá nadějněji. Nebyl sice doma, když jsem si šel prohlídnout barák, v kterém bydlí, ale naštěstí je jeho správcová docela upovídána paní. Stačilo ji nasměrovat na to správné téma a vytáhl jsem z ní, že měl tak před dvěma měsíci nějakou návštěvu z Unie.“

„To by mohl být při troše štěstí Cotton,“ přemýšlel Hornbull. „A co ten čtvrtý padělatel?“

„Ten momentálně žije na statku za městem, toho si necháme úplně na konec, když nám to nevyjde s Wardem.“

„Stihneme Warda ještě dneska proklepnout?“ zavrtěl se Hornbull na židli.

„Když vyrazíme hned, tak určitě. Není to daleko,“ típl Marlowe cigaretu a obrátil do sebe na ex zbytek panáku ginu. „Útrata je na mě, za to zpoždění.“

Hromady papíru byly naskládány vedle sebe podle dní, jak šly za sebou. JFK sáhl na další komín lejster a pročetl jmenné seznamy. Začínal mít pocit, že se mu rozpíjejí před očima.

Z práce ho vytrhlo zaklepání na dveře, a aniž by stačil nějak zareagovat, vstoupila do kanceláře Anette.

„Neruším?“ ladně vplula až k jeho stolu.

„V žádném případě,“ odložil dokument na vrchol hory z bílého papíru s inkoustovou modří.

„Slyšela jsem, že jsi včera našel jednu ze ztracených lodí.“

„Erzulii,“ potvrdil JFK a přistihl se, že zírá Anette do výstřihu. Alespoň si potvrdil, že pohlédnout do jejího dekoltu je příjemnější než zírat na soupisy pasažérů.

„Máš nějaký přibližný odhad škod? Potřebovala bych předběžně vědět, jak vysoká bude asi investice na opravu, a hlavně, kdy bude opět v provozu.“

„Člun je schopný plavby, stačí menší oprava bortu, vyčistit a natřít palubu, ničeho jiného jsem si nevšiml.“

„O té druhé nevrácené lodi nemáš žádné zprávy,“ spíš oznámila, než by se ptala, a lehce se bokem opřela o hranu stolu.

Moc pěkným bokem, proletělo Johnovi hlavou. Proč vlastně za mnou přišla? Tohle byla práce pro posledního účetního ve firmě. Chtěla se mnou mluvit o samotě? Doufala, že po ní vyjedu? „Blbost!“ vyletělo Kovářovi z úst.

„Co prosím?“

„Eh, promiň, cos to říkala? Jo, už vím, ta druhá loď. Obávám se, že ji budeme muset odepsat.“

„Co si to prohlížíš?“ sklonila se blíž k Johnovi, až ho ovanul její jemný parfém. „Naše výroční zpráva o hospodaření to asi nebude?“

„Ne, jsou to seznamy pasažérů, kteří opustili New Orleans od minulé středy. Chci dostat toho chlapa, co nám ukradl lodě.“

„No jistě, jak bych si mohla myslet, že se zdržíš víc než pár dní. A Will zase zmizí s tebou?“ řekla hlasem ostrým jako břitva.

JFK ji mlčky pozoroval a bez odporu poslouchal ten vodopád slov padající na jeho hlavu. Než se stačil nadechnout k odpovědi, zavřely se za ní rázně dveře. Možná trochu víc než rázně. Nerozuměl tomu, co se právě teď seběhlo, ale věděl, že ztratil poslední chuť hrabat se v těch zatracených papírech.

02.

Marlowe se zastavil uprostřed chodby před dveřmi bytu označeného číslem dvacet tři. „Tady bydlí,“ zašeptal a opatrně zkusil kliku, ale bylo zamčeno.

„Mám ty dveře vykopnout?“ zeptal se Hornbull.

„Raději ne, nechceme, aby nás slyšel celý barák,“ odpověděl Marlowe a vytáhl malé pouzdro s paklíči. Sehnul se a vyzkoušel v klíčové dírce pár šperháků, až jeden z nich hladce zapadl do mechanismu. V zámku cvaklo a dveře byly odemčeny. Vešli do bytu, zavřeli za sebou a začali systematicky prohledávat jednu místnost po druhé. V ložnici si Marlowe všiml drobných šrámů na podlaze. Už chtěl zavolat na Hornbulla, ať mu pomůže odsunout šatník, ale sotva do něj zkusil strčit sám, posunul se podél stěny. Ztlačil víc a celou skříň, která měla vespod připevněná malá kolečka, posunul o celý metr.

„Můžeš přestat hledat, máme tady celé padělatelské nádobíčko,“ prohrabával se detektiv obsahem výklenku za šatníkem. „Teď si dáme chvilku pohov a počkáme na pana domácího.“

Hornbull se uvelebil v obývacím pokoji na kanapi, Marlowe zamkl dveře bytu a zaujal pozici v křesle u okna.

Nečekali ani půl druhé hodiny, když zaslechli kroky na chodbě. Marlowe odhodil noviny, kterými si krátil dlouhou chvíli, vyskočil a hbitě se přesunul za dveře, ještě než v zámku zarachotil klíč. Hornbull zůstal v temném koutě pokoje. Do bytu vstoupil Ward s nějakou ženou a ve chvíli, kdy zaregistroval Hornbulla, zůstal stát jako opařený. Marlowe mu odřízl ústupovou cestu na chodbu.

„Co tady děláte? Tohle je soukromý byt. Můj byt!“ rozčílil se Ward.

„Slečno, určitě spěcháte a možná ještě seženete lepšího zákazníka, tady už si dnes nic nevyděláte,“ oslovil Marlowe ženu, na které bylo na první pohled poznat, že se živí nejstarším řemeslem. „Máme tady s panem Wardem nějaké obchodní jednání.“

„Co si to dovolujete, a kdo mi uhradí ušlé ryto?“ ohradila se prostitutka.

„Jestli chcete strávit zbytek noci na policejní stanici, stačí říct,“ zamával Marlowe šlapce před očima falešným policejním odznakem.

„Fízlové,“ vyplivla ze sebe opovržlivě, protáhla se kolem Marlowa a zmizela za dveřmi.

„No, a teď si můžeme v klidu promluvit,“ prohodil Hornbull a jeho ruce se natáhly pro padělatele. Přitáhl si ho k sobě a zvedl do vzduchu. V jeho podání to vypadalo stejně snadno, jako když obyčejný muž zvedá kufr.

Ward zatřepal nohama nad zemí, lapal po dechu a poučil divoce oči na klopky saka, které svíraly svalnaté Hornbullovy paže. Silák povolil stisk a Ward se poroučel na podlahu.

„Kde je Cotton?“ zahřměl Hornbull a sevřel mezi prsty Wardův horní ret, aby ho opět postavil na nohy.

„Nefím, kdo je Cotton,“ kňučel Ward bolestí a vyskočil.

„Když to nechceš říct po dobrém, tak to bude po zlém!“ zatnul Hornbull výhružně pěst připomínající ošklivou palici na rozbíjení lebek.

„Tohle bylo po dobrém?“ sykal vystrašeně padělatel.

„Hornbulle, nech ho být,“ prohodil ležérně Marlowe opřený o zárubeň dveří, „nebo ho zmrzačíš jako toho chlápka v přístavní uličce. Nic jsme z něj už nedostali, jen si pořád slintal na to, co mu zbylo z brady. A když ho zabiješ jako toho v pajzlu U Hroudy, tak si také nepomůžem.“

„Ale zase nebudu mít pocit, že jsem sem přišel zbytečně,“ zabručel Hornbull a podíval se nevraživě na Warda.

„Co, co? Pofkejte, on má pľavdu, to nemůfete,“ prosil ho muž.

„A co s ním tedy budeme dělat?“ zeptal se Hornbull vyčítavě, jako dítě, kterému berou jeho oblíbenou hračku. Pustil fialový ret, ale dlaň nechal položenou na Wardově rameni. Tuhle hru hráli s Marlowem poprvé, ale šlo jim to skvěle.

„Předáme ho soudci, důkazů na falšování úředních listin máme dost,“ mávl detektiv rukou směrem k výklenku s padělatelským nářadím, „přidá se k tomu prodej drog, podílíctví na vraždě a pan Ward bude rád, když vyvázne s dvaceti roky otroctví na nějaké slunné plantáži, kde se mu každý večer o zábavu i zadek postará pár černejch džentlmenů.“

„Jaká vražda? Co to na mě šijete? V žádný vraždě s Frankem Cottonem nejedu.“

„Takže Cottona znáš,“ zamračil se Hornbull a zarazil prsty hlouběji do drobného ramene, „Franka Cottona. Kdepak ho najdeme, kamaráde?“

„Nevím, stávil se jen na kus řeči, dali jsme pár piv a šel si po svým.“

„Warde, Warde, ty chceš vážně tuhle mlátičku pořádně naštvat,“ prohodil zklamaně Marlowe a ukázal na Hornbulla. „My dobře víme, že jsi mu falšoval papíry, a paní správčová nám potvrdila, že jsi tady dohodil bydlení na pár dnů chlápkuvi, na kterém bylo poznat, že ho vyprdla Unie, sotva otevřel zobák. Tak už kápni božskou a vyklop to, nebo odejdu a nechám tě tady o samotě s tímhle parním bucharem.“

„Dobře, chlapi, ale vím jen to, že se Frank vrátil do Atlantic City,“ vyhrkl Ward, když viděl nadšením vyceněné Hornbullovy zuby. „Ani sakra nevím, jestli je to jeho pravý jméno. Přišel a pozdravoval mě od bratrance z Atlantic City, kterej ho posílá za mnou, že mu mám píchnout. Navíc mu v kapse cinkalo zlato, takže jsme hned našli společnou řeč. Vyrobil jsem mu obchodní licenci do Teritoria, kam odjel za kšeftama.“

„Pokračuj!“ zazubil se Hornbull, ale moc laskavosti v jeho úsměvu nebylo.

„Vrátil se minulý týden v noci, spakoval si narychlo nějaký věci a vzal kramle zpátky do té své posraný Unie. Ani jsme spolu pořádně nemluvili, chtěl jenom pomoci naložit věci do drožky a dostal jsem za to padesátku. On nebyl držgrešle.“

„Vrátil se zpátky do Atlantic City?“

„Určitě, když jsme si párkrát vyhodili z kopýtko, tak mlel pořád o Atlantic City. Znáte ty yankeeský kecý, že je to tady prý díra a až skončí tuhle prácičku, tak se vrátí zpátky do města, kde to prostě žije, ne jako v tomhle vidlákově. Normálně se vytahoval, ale peníz uměl pustit, to jo.“

„Svou adresu ti náhodou nedal, když jste byli takový kámoši?“ pokračoval Marlowe ve výslechu.

„Na sváteční oběd mě k sobě nepozval,“ odsekl drze Ward.

„Jakpak se jmenuje bratranec, co ho za tebou poslal, a kde ho najdeme?“

„Mládenci, to opravdu nemůžu, vždyť je to rodina. Nemůžu jen tak napráskat někoho z rodiny, to sakra nejde.“

„Jestli máš nějaké výčitky, tak je z tebe vymlátím na to šup,“ vložil se do jednání Hornbull.

„Neboj, tvému bratranci se nic nestane,“ kul Marlowe železo, dokud bylo žhavé, „jdeme po Franku Cottonovi, ale jestli to chceš řešit oficiálně, tak tě šoupneme za katr a u soudce po nás nechtěj žádnou přímluvu.“

„Hele, vy nejste žádní policajti, já všechny místní poldy znám a fízly poznám po čichu na míle daleko.“

„Ke své smůle máš pravdu, fakt nejsme. Konec řečí, Hornbulle, zabij ho!“

„Johnson!“ vykřikl zoufale Ward. „Můj bratranec se jmenuje Robert Johnson.“

Marlowe vystoupil z drožky, odhodil nedopalek a vyrazil k sídlu firmy Durand a spol., důstojně se tyčícímu mezi budovami a na první pohled reprezentujícímu silný, prosperující podnik. U vchodu se připojil k Hornbullovi, který prováděl ranní kontrolu ostrahy.

„Nechal jsem pro tebe poslat,“ zabručel místo pozdravu Hornbull. „Šéf svolal rychlou poradou.“

Při vstupu se Marlowe neobtěžoval ukazovat vrátnému zaměstnanecký průkaz, protože Hornbull po jeho boku byla dostačující propustka. Vystoupali po schodech do poschodí a po zaklepání vstoupili do Durandovy kanceláře, kde už Kovář s Durandem popíjeli ze sklenic z broušeného skla bourbon.

Durand oběma nabídl drink. Hornbull gestem odmítl, Marlowe si nechal nalít, usedl do pohovky a vytáhl cigaretu.

„Můžu vám nabídnout ke kouření havanský Partagas?“ otevřel Alastair Durand kazetu s doutníky.

„Nikdy neodmítnu kvalitní kuřivo uválené na stehně kubánské ženy,“ usmál se Raymond a sáhl do kazety.

„Zjistili jste, Hornbulle, něco?“ nečekal Kovář, až si Marlowe zapálí, a přešel rovnou k věci. „Co víte o Franku Cottonovi?“

„Cotton přijel do New Orleans před třemi měsíci, trochu si oťukal, jak to tu chodí, a o čtrnáct dní později si najal naši loď. Prokázal se povolením obchodovat v Teritoriu. Na obchodním úřadě mu ale žádné povolení nevydali. Naším lidem se zdálo v pořádku, a to si na to dávají docela pozor.“

„Tak dobrých padělatelů v Orleans moc není,“ vyfoukl Marlowe požitekářsky kouř z úst. „Pár jsme jich prověřili a kápli na chlápka jménem Ward. Trochu jsme ho zmáčkli a přiznal se, že pro Cottona zfalšoval ty doklady. Taky tvrdil, že se Cotton vrátil do Atlantic City, odkud pochází.“

Hornbull přikývl na souhlas. „Warda doporučil Cottonovi nějaký Robert Johnson. Má v Atlantic City klub jménem Pikové eso. Víc jsme z toho podvodníka nedokázali vypáčit.“

„Co tedy všechno máme?“ rekapituloval Kovář. „Cotton přijel do Orleans s drogou Mutabor DX, aspoň podle nápisu na kazetě, kterou jsem našel u naší ukradené lodi. Loď si u nás najal, aby drogu vyvezl a otestoval v Teritoriu mimo dohled civilizace. Uživatelé drogy propadají vražednému amoku a mají téměř nadlidskou sílu.“

„Všimli jste si, že u indiánů účinkovala trochu jinak?“ zamyslel se Marlowe. „Dokázali se ovládat a směřovat agresí proti společnému nepříteli, aniž by se pozabýjeli navzájem.“

„Rozdílný účinek bude záviset na dávkování, navíc u indiánů může hrát roli i odlišný způsob života. Nevíme, jakým způsobem Cotton drogu testoval,“ Kovář se na chvíli odmlčel. „Každopádně nám v divočině proklouzl, vrátil se po řece do Orleans a teď pravděpodobně pláchl do Atlantic City.“

„Proč cestoval tak složitě přes New Orleans?“ podivil se Durand. „Kdyby se hnul z Atlantic City kamkoli na západ, měl by to do řídkěji obydlených míst daleko blíž.“

„Možná právě proto, aby to měl dál,“ zauvažoval Marlowe, „a ono je to mnohem pohodlnější přemístit se sem lodní linkou a pak pěkně člunem po Mississippi do srdce Teritoria než se trmácet nějakým povozem do vnitrozemí z východního pobřeží.“

Kovář se zamyslel. „Takových lidí, jako je Cotton, co testují Mutabor, může být mnohem víc a mohou být rozlezlí po celých Státech. V zapadákověch, kde po mrtvých osadnících neštěkne ani pes, nebo se to svede na indiány.“

Ostatní se na něj zvědavě podívali. Takhle globálně o věci dosud nepřemýšleli.

„Cotton je mazaný darebák, ale na financování a organizaci výzkumu, výroby a testování takového produktu je příliš malá ryba. Buď v tom jede s někým, nebo je jen nájemnou silou a za vším bude někdo vlivnější, chytřejší,“ přidal svůj názor Durand.

„V téhle souvislosti už padlo, že pracoval – nebo pracuje – pro nějakého Helmutha Wolfganga, ale víc než jméno nemáme,“ připomenul Marlowe. „Padělatel viděl, jak Cotton falešné doklady na Wolfgangovo jméno předával někomu dalšímu, ale popis se hodí na každého druhého chlapa na ulici.“

„Ani naši zaměstnanci z obchodního už po tak dlouhé době nedovedou Wolfganga popsat,“ povzdechl si JFK.

Všichni se odmlčeli, Marlowe snížil hladinu bourbonu o další pořádný kus. Durand ho v umírněnější podobě následoval.

„Zjistil jsi o Mutaboru DX něco víc, Alastaire?“ pokračoval Kovář, kterému vrtala hlavou podobnost látky s drogou používanou v jednom světě nacistickými jednotkami. Měla velmi podobné označení D IX.

„Nechal jsem udělat rozbor té drogy, ale výsledky ještě nemám.“

Hornbull se nervózně ošil v křesle. „K čemu je ale droga, s kterou vyvraždíte všechny kolem sebe, včetně svých blízkých?“

„Někdo ji může testovat právě proto, aby odstranil tyhle nežádoucí účinky, pak ji prodá za pořádný balík někomu, kdo bude chtít superzabíjáky,“ navrhl JFK.

„Tak to by bylo pěkně drsný, dovedete si představit, kdyby to měl pod palcem takový Capone? Jeho gangsteři by ovládli jakékoliv město ve Státech, na které by ukázal,“ zapolemizoval Marlowe.

„Za takovou látku by zaplatila i jakákoliv vláda, kterýkoliv diktátor pro svou armádu,“ pokračoval John. „I když Cotton zmizel z Orleans, půjdu dál po jeho stopě, dokud nezjistím, o co jde. Nemůžu to nechat jen tak.“

Durand se na svého společníka podíval. Věděl, že obchod pro něj není až tak důležitý a často sleduje své vlastní cíle.

„Hodil by se mi někdo, na koho se můžu spolehnout,“ John se podíval na Marlowa.

„Vzhledem k tomu, že jsem doposud neobdržel žádnou exkluzivní nabídku od Pinkertonů² a vy platíte dobře, tak bych rád pokračoval s vámi. Nenechám si uniknout cestu do Atlantic City, města zábavy, hazardu a krásných žen,“ vyjádřil se Marlowe. „Je to rozhodně lákavější než výprava do zeleného pekla, z kterého jsme se vrátili.“

„Pojedu taky,“ ozval se Hornbull.

John se na velkého muže podíval. Jeho věc to nebyla, ale stejně. Možná se mu Hornbull cítil příliš zavázán.

---

² Pinkerton: Největší detektivní agentura ve Spojených státech, založena v roce 1850.

„I tady v New Orleans je pro tebe spousta práce. Prober to v klidu s Anette. Ale samozřejmě budu rád, když vyrazíš s námi,“ řekl.

„Anette nemá co rozhodovat, co mám dělat,“ pronesl až příliš rázně Hornbull. „Myslím, že máte pravdu, že to nemůžeme nechat jen tak. Neměl bych klidné spaní, když je někde venku takové svinstvo, které může mé blízké kdykoli ohrozit.“

„Jak vás tak poslouchám, tak mě až bolí, že nemůžu s vámi,“ zalitoval Durand.

John o slovech svého společníka nepochyboval. Byl sice obchodník, tvrdý obchodník, ale měl za sebou hodně divokou minulost. Nemohli však nechat firmu řídit jen zaměstnanci, to by brzy zbankrotovali.

„Navrhuji, abyste použili jednu z našich vzducholodí, které jsme před pár dny dostavěli. Alespoň ji vyzkoušíte a budeme mít testy z první ruky. Dnes bylo ukončeno základní testování a zítra ráno ji můžete mít plně k dispozici.“

Marlowe se podíval na Duranda a potom na Kováře. „Mám pocit, že jsem se právě namočil do něčeho hodně velkého. Zapomněl jsem, co jste vy dva zač,“ zabručel, ale nevypadal nespokojeně.

„Dohlédni prosím na ten rozbor Mutaboru, Alastaire, ať to moc dlouho netrvá. Výsledek nám můžeš poslat telegrafem. Vy byste se mohl, Marlowe, ještě podívat na ty seznamy pasažérů lodních společností směřujících do Unie. Bohužel jsem stihl projít jen pár papírů. Já se vrhnu na přípravu vzducholodě.“

Marlowe přikývl na souhlas.

John věděl, že s tím bude spousta práce. Kdysi znal chlapa, který tohle všechno měl v malíku a vzducholodě řídil jako nikdo jiný, Roman Krystal. Ale to bylo v dávné minulosti a v jiném světě.

Přístav vzducholodí byla původně mokřina, kterou nechal Durand odvodnit a vysušit, než tady vyrostla montážní hala, hangáry pro vzducholodě, překladiště a pár dřevěných baráků pro mechaniky a pomocný personál. V cihlové budově se nacházely kanceláře, ubytovna pro piloty a hala s komfortní čekárnou

pro zámožnější pasažéry. JFK musel uznat, že si tenhle svět i s takovým handicapem, jakým byl nedostatek kovů, nevedl technicky vůbec špatně. Mezi velkými městy a strategicky nebo průmyslově důležitými místy fungovalo spojení telegrafem. Absenci železnice téměř nahradila silniční doprava s nejrůznějšími vozidly s parními nebo spalovacími motory a po světové válce se do dálkové přepravy draly vzducholodě.

V hale Kovář narazil na Duranda, Hornbulla a muže v uniformě – pilota, který mu byl představen jako Charles Lindbergh.³

„Kapitán Lindbergh je náš nejlepší pilot,“ chválil ho Durand. „A nejen pilot, ale i výtečný konstruktér, navrhl spoustu vylepšení pro vzducholodě a bez něj bychom se tak výrazně nepohnuli ani při stavbě kluzáků.“

„Nepřehánějte, Durande,“ bránil se kapitán.

„Jen nebuďte tak skromný, nejraději bych vás připoutal ke konstrukčnímu prknu, protože vaše vášně pro létání vás jen rozptyluje od nových nápadů.“

„Nebýt mé vášně létat, tak jsem na žádný nápad nepřišel,“ oponoval s úsměvem Lindbergh. „Uvažujte o těch letounech s motorem, v těch vidím budoucnost letectví.“

„Někdy si myslím, že jste blázen, kapitáne. Víte, jak by musel být ten motor malý a přitom výkonný?“

„Jaký na to máte názor vy, pane Smithi? Slyšel jsem o vás, že hodně cestujete a leccos jste už viděl.“

„Myslím, že máte pravdu, bude to těžká a drahá cesta, při vysokých cenách kovů. Ale letouny můžete stavět ze dřeva a plátů, to by tomu mohlo pomoci.“

„Netušil jsem, John, že jsi expert i přes motory a létání,“ povzdechl rezignovaně Durand.

Kovář pokrčil rameny.

---

³ Charles Lindbergh: V naší realitě žil v letech 1902–1974, americký letec, který jako první uskutečnil sólový přelet Atlantského oceánu (1927).